

му кръстихъ имя Оса, което изражаваше душевнѣ-тъ му склонность и което му остана прѣвъ всичкый му животъ.

Той малко по малко хванѣ да завижда на всички-тъ удовольствія, каквѣто можехъ да иматъ дружина-та му; всякога гледаше да ны растурия игры-тъ отъ зависть. затова найпослѣ ся принуди учителя-тъ да го държи за прѣвъ, когато мы друзья-тъ играехме. Това го още повече ядоса, и скърбь-та му, зашто мы да имаме удовольствіе, не го оставяше да внимава и въ уроцы-тъ си. Оттова никога, кога го пытахъ за урокъ, не можеше да ся отговори, както мы друзья-тъ ся отговаряхме. Разумѣва ся, че учителя-тъ останахъ всякога отъ насъ благодарны, а отъ него недовольны. Друга за скърбь причина.

Тая негова страсть растеше отъ день на день все повече и повече, така чтото, слѣдъ многогодишно прѣбываніе въ училище-то, той ничто полезно не можѣ да научи, зашто всякога болѣше душевно и ся безпокоеше. По той начинъ прѣкара найдобро-то время отъ младость-тъ си, безъ да ся научи на нѣкоя наука, която да му послужи послѣ за полза въ живота. Затова трѣбваше всякога да скърби, като гледаше, че никой не иска да има съ него сношеніе, зашто ся всѣкъ боеше и привардваше отъ него. Учителя-тъ, като гледахъ, че не приима исправленіе